

ÎȚI POATE OFERI VIAȚA MAI MULT? POȚI SCHIMBA LUMEA?

contacts.

CICLUL LIMONADEI

Navigând urcușurile și
coborâșurile

Pantofi diferiți

Experiențele
fiecăruia sunt
unice

De ce suferința?

O întrebare de
când e lumea

NOTA EDITORULUI ÎN CĂUTAREA LUI DUMNEZEU

De-a lungul timpului, oamenii s-au luptat cu ideea existenței răului și suferinței în viețile noastre împreună cu prezența unui Dumnezeu bun, atotputernic și atotștiutor. Este o întrebare ce i-a săcâit pe filozofi de toate religiile și culturile de-a lungul mileniilor, cât și pe orice om care a avut de-a face cu durerea, pierderea sau nedreptatea și s-a gândit că *Nu este drept*.

Câteva articole din acest număr al revistei vor examina motivele pentru care Dumnezeu ar putea permite lucrurilor rele să se întâmple, dar ca introducere aș dori să iau un moment să reîncadrez întrebarea reamintind că Dumnezeu este cu noi și în clipele de cea mai mare durere și vulnerabilitate. Următoarea întâmplare a fost prezentată în revistă cu câțiva ani în urmă dar merită să fie citată:

În urma unei explozii mortale la o mină de cărbune din nordul Angliei mulți mineri au rămas prinși în subteran, fără ajutor. Din mulțimea care s-a adunat la intrarea în mină făceau parte și multe dintre rudele celor morți sau pe moarte.

„Ne este foarte greu să înțelegem de ce a lăsat Dumnezeu să se întâmple această tragedie”

a spus Doctor Handley Moule, un preot care a fost rugat să vorbească mulțimii. „Eu am acasă un semn de carte care mi-a fost dăruit de mama mea. Este cusut cu mătase și când mă uit pe spate nu văd decât o mulțime de ațe. Pare o greșală imensă! Cineva ar putea spune că cel care a făcut semnul nu știa ce face. Dar când îl întorc pe față văd o broderie minunată cu mesajul 'Dumnezeu este dragoste!' Și noi privim acum această tragedie pe partea greșită. Într-o zi o vom vedea din alt punct de vedere și atunci vom înțelege.”

Cuvântul lui Dumnezeu promite că El are întotdeauna un motiv și un plan pentru tot ce vine în viețile celor care îl iubesc. (Vezi Romani 8:28.) Însă uneori „neînțelese sunt căile Lui”, (Romani 11:33) iar noi trebuie să avem încredere că ceea ce nu înțelegem acum, vom înțelege mai târziu. După cum a notat apostolul Pavel: „Acum vedem ca într-o oglindă, în chip întunecos, dar atunci vom vedea față în față”. (1 Corinteni 13:12)

Dacă treci chiar acum printr-un moment dificil, ne rugăm să simți iubirea și protecția lui Dumnezeu până ce El te scoate la liman.

Ciclul limonadei

STEVE HEARTS

Ești oare lovit de încercări sau dificultăți una după alta? Te întrebi oare când vor începe lucrurile să se îmbunătățească și să revină la normal? Te simți extenuat, epuizat și stors până la ultimul strop?

Exact așa m-am simțit și eu într-o zi, nu demult – ca și cum eu dăruiam încontinuu dar fără nicio răsplată. M-am simțit epuizat și gol. *Cum să mai continui?* am implorat în tăcere. *Cât să mai rezist?*

Mai târziu în ziua aceea am primit răspunsul de la Dumnezeu în timp ce storceam niște lămâi. Vocea Lui mi-a șoptit ușor în minte: *Nu-ți place să bei limonadă?*

Ba da! Este băutura mea preferată din fructe de când mă știu.

Oare ar fi posibilă băutura ta preferată dacă nu ai stoarce lămâile până la ultima picătură?

În acel moment am înțeles că eram și eu oarecum precum lămâile pe care le storceam. Dumnezeu permitea să fiu stors de încercări ca să iasă ce era mai bun din mine. M-am gândit la toate situațiile când am compus un cântec sau am scris un articol ca rezultat al experiențelor din acel moment, deși la început acele ex-

periențe au durut, sau chiar m-au strivit.

Tu ai un mare avantaj față de lămâile pe care te storci, a continuat El.

Ce anume?

Spre deosebire de lămâi, a căror coajă o arunci la gunoi după ce le-ai stors, tu ești o fînță vie pe care Eu o reînnoiesc și o reumplu odată ce ai fost stors și s-a arătat ce era mai bun din tine.

Îmi place să numesc acest ciclu de stoarcere până la ultima picătură și apoi de înnoire și umplere „ciclul limonadei”. Acest termen îmi amintește că, deși lucrurile prin care trec pot părea acre precum lămâia, sau deși mă simt precum lămâia care este stoarsă, Dumnezeu are un plan.

Dacă ești și tu „stors până la ultima picătură” încurajează-te știind că Dumnezeu te va reînnoi și te va reumple ca să continui să dăruiești celorlalți. Lasă „ciclul limonadei” să se continue și vei fi surprins de cât de departe va ajunge dulceața care a fost scoasă din tine.

Steve Hearts este orb de la naștere. El este scriitor și muzician în America de nord.

ÎN CĂUTAREA UNUI ÎNȚELES

Odată, când vorbeam cu o doamnă de la o agenție de turism am ajuns să vorbim despre lucruri spirituale și despre existența lui Dumnezeu. „Eu nu cred în Dumnezeu” a spus ea. „Dacă există un Dumnezeu de ce este atâta suferință în lume? De ce mor mii de oameni de foame în fiecare zi? Ce fel de Dumnezeu este acesta care permite atâtea boli teribile? De ce a rămas schilodit prietenul meu în urma unui accident de mașină? De ce nu l-a oprit Dumnezeu pe Hitler?”

„Sunt întrebări foarte bune” i-am răspuns „dar știi, dacă Dumnezeu l-ar fi oprit pe Hitler, spre exemplu, ar trebui să pună capăt liberului arbitru la orice om. Biblia spune: ‘Căci toți au păcătuit și sunt lipsiți de slava lui Dumnezeu’. (Romani 3:23) Atunci El ar fi trebuit să prevină ca orice om din întreaga lume să facă ceva rău! De la începuturi Dumnezeu ar fi trebuit să intervină și să interfereze cu liberul arbitru și cu faptul că El a dat omului libertatea să aleagă

să facă bine sau rău.”

„Dar n-ar fi fost mai bine dacă ne-ar fi făcut pe toți să fim buni?” a întrebat ea.

„Dacă Dumnezeu ar fi vrut roboți ne-ar fi putut face pe toți să fim buni și să-L iubim pe El. Însă El ne-a făcut să alegem liber, încât să alegem să-L iubim! Nici ție nu ți-ar plăcea dacă copiii tăi n-ar avea de ales decât să te iubească, nu-i așa?” am întrebat-o.

Încurcată, ea a răspuns: „Ei bine, nu, dar ce legătură are cu suferința?”

Am continuat explicând: „Fiindcă am fost puși aici să alegem între bine și rău, între calea lui Dumnezeu și propria noastră cale, iar alegerile rele cauzează toată suferința, mizeria, durerea, boala, războaiele și problemele economice din lume. În loc să alegem să-L iubim și să-L ascultăm pe Dumnezeu, noi alegem să facem ce vrem noi și uneori ajungem să suferim consecințele alegerilor greșite. Biblia ne spune că ‘Multe căi pot părea bune omului, dar la urmă

El știe
ce cale am urmat și, dacă
m-ar încerca, aș ieși curat ca aurul.
– *Iov 23:10*

Fraților, să aveți grijă la locurile line din calea voastră. Dacă drumul este greu, mulțumiți-i lui Dumnezeu. Dacă Dumnezeu ne-ar ține mereu în pătuțul moale al prosperității, dacă ne-am dezmiarda pe genunchii bogăției, dacă n-ar fi niciun nor pe cer, dacă n-am avea niciun strop de amărăciune în vinul vieții noastre; am fi intoxicați cu plăcere, am visa că „ne descurcăm singuri” și într-adevăr ne descurcăm dar suntem pe pînaciu; precum omul adormit pe catarg, care este în orice moment în pericol. De aceea îl binecuvântăm pe Dumnezeu pentru ne-cazuri. Îi mulțumim pentru schimbări. Îi înălțăm numele pentru pierderi. Fiindcă știm că dacă nu ne-ar fi lovit cu acestea ne-am fi simțit prea în siguranță. – *C.H. Spurgeon (1834-1892)*

se văd că duc la moarte'. (Proverbe 14:12)''

Schimbul acesta de păreri cu doamna ceea m-a făcut să mă gândesc la cât de multe din suferințele omenirii sunt cauzate de oameni, cum ar fi războaiele în care milioane sunt omorâți sau schilodiți. Martin Luther a numit războiul „cea mai rea ciumă care afectează omenirea; distruge religii, distruge țări și distruge familii. Orice alt dezastru este de preferat în locul lui.”

Este războiul vina lui Dumnezeu? Biblia spune: „De unde vin luptele și certurile între voi? Nu vin oare din poftele voastre, care se luptă în mădularele voastre?” (Iacov 4:1) Dumnezeu nu este de vină pentru suferința cauzată de război, căci este din cauza lăcomiei umane și a dorinței de putere, de glorie și de câștiguri personale.

În epoca modernă, stresul, graba și tensiunea vieții moderne aduc de obicei boli psihosomatice precum durerile cronice de cap, ulcerul și problemele de inimă. Nu am învățat să ne dăm grijile în seama lui Dumnezeu, așa cum ne sfătuiește 1 Petru 5:7, și lăsăm grijile și min-

tea noastră hărțuită să ne îmbolnăvească fizic fiindcă ne chinuim să ținem pasul cu ritmul tot mai alert al societății moderne! Între timp ne putem îmbolnăvi și de la fumat, de la băutura excesivă și de la alte substanțe nocive pentru mintea și trupul nostru.

Un alt exemplu în care umanitatea a cauzat suferință sunt milioanele care flămânez în fiecare an în unele părți ale lumii, în vreme ce există un surplus de mâncare în alte părți. Dumnezeu a dat mai mult decât necesar încât nimeni să nu flămânzească! Însă în vreme ce surplusul este depozitat sau chiar distrus în unele părți ale lumii, oameni din alte țări mor de foame.

Bineînțeles, în mare parte motivul pentru care milioane de oameni din întreaga lume suferă de nevoi și mizerie este egoismul altora. Dacă toți ar împărți din bogăția lor așa cum ar trebui, sau ar investi în locuri de muncă sau în industria care creează locuri de muncă, sau ar plăti salarii rezonabile pentru munca și produsele săracilor, cu siguranță ar fi destul pentru toți. Cuvântul lui Dumnezeu ne sugerează în

repetate rânduri, ba chiar ne poruncește, ca cei care au din abundență să împartă cu cei care nu au, fiindcă nu vrea ca cei săraci să sufere.

În final, trebuie să ne amintim și că Dumnezeu folosește suferința pentru bine în viețile noastre. Suferința poate aduce ce e mai bun în oameni precum compasiunea, dragostea și grija pentru alții. Suferința ar trebui să ne dea tărie și să ne învețe cum să-i întărim și pe alții. Biblia spune: „prin mângâierea cu care noi înșine suntem mângâiați de Dumnezeu, să putem mângâia pe cei ce se află în vreun necaz”. (2 Corinteni 1:4) Pentru noi, creștinii, ne dă dorința să împărtășim soluția eternă la problemele și suferințele oamenilor – Iisus!

„De ce permite Dumnezeu suferința?” este una dintre marile întrebări ale vieții. Deși putem înțelege multe din motive citind Cuvântul lui Dumnezeu, există unele lucruri pe care nu le vom înțelege niciodată pe deplin până nu ajungem în viața de apoi, acolo unde vom putea vedea lucrurile așa cum le vede Dumnezeu.

Suferința îi face de multe ori pe oameni să vină la Dumnezeu și îi inspiră să se pocăiască și să caute iertare și să-i ceară lui Dumnezeu să-i salveze. După cum a spus Regele David: „Până

ce am fost smerit rățăceam, dar în strămtorarea mea am chemat pe Domnul, când strigă un nenorocit Domnul aude și-l scapă din toate necazurile lui”. (Psalmul 18:6; 34:6; 119:67) Suferința și necazul ne pot apropia de Dumnezeu.

Cuvântul lui Dumnezeu ne promite că toate suferințele celor care îl iubesc pe Dumnezeu se vor sfârși iar El „va șterge orice lacrimă din ochii lor și moartea nu va mai fi. Nu va mai fi nici tânguire, nici țipăt, nici durere, pentru că lucrurile dintâi au trecut”. (Apocalipsa 21:4)

Până la acea zi perfectă trebuie să îndurăm niște suferință, însă compensația noastră, răsplata noastră, care ne așteaptă în Rai, cântărește mai mult decât durerea și suferința temporară pe care o simțim pe pământ. După cum a spus apostolul Pavel: „Eu socotesc că suferințele din vremea de acum nu sunt vrednice să fie puse alături cu slava viitoare, care are să fie descoperită față de noi”. (Romani 8:18)

ACEST ARTICOL ESTE PRELUAT DIN
TREASURES, PUBLICATĂ DE THE FAMILY
INTERNATIONAL ÎN 1987. ADAPTAT DUPĂ
ARTICOLUL ORIGINAL.

DE CE SUFERINȚA?

RĂSPUNSURI LA ÎNTREBĂRILE TALE

Întrebare: *De ce permite Dumnezeu suferința? Oare îi pasă de noi?*

Răspuns: Lui Dumnezeu cu siguranță îi pasă! Este îndurerat când ne vede că suferim. Biblia ne spune că „Cum se îndură un tată de copiii lui, așa se îndură Domnul de cei care se tem de El. Căci El știe din ce suntem făcuți, își aduce aminte că suntem țărână”.(Psalmul 103:13-14)

Iisus poate să ne înțeleagă slăbiciunile fiindcă „în toate lucrurile a fost ispitit ca și noi, dar fără păcat”.(Evrei 4:15) El știe cu siguranță cum este să suferi, fiindcă a fost torturat și apoi crucificat pentru păcatele omenirii.

De asemenea, Biblia promite că într-o zi toate suferințele se vor sfârși pentru cei care îl iubesc pe Dumnezeu. În Rai „El va șterge orice lacrimă din ochii lor. Și moartea nu va mai fi. Nu va mai fi nici tânguire, nici țipăt, nici durere, pentru că lucrurile dintâi au trecut”.(Apocalipsa 21:4)

Între timp Dumnezeu are un scop pentru orice permite să ni se întâmple, chiar dacă nu vedem întotdeauna acest scop. Spre exemplu, momentele dificile pot aduce ce e mai bun din oameni. Pentru cei care nu se lasă copleșiți de amărăciune, durerea, sacrificiul și tristețea pot scoate la iveală ceva bun: iubirea, tandrețea și

grija pentru alții. Dacă am găsit iubirea lui Dumnezeu prin Iisus dorim să împărtășim acel răspuns și acea iubire cu alții, încât El să le poată ușura și suferința lor și să-i ajute prin momentele lor dificile.

Deși putem înțelege multe din motivele suferinței dacă citim Cuvântul lui Dumnezeu, nu putem ști toate răspunsurile până nu ajungem în Rai. Căile lui Dumnezeu nu sunt căile noastre și există niște lucruri pe care nu le vom înțelege până nu le vom vedea așa cum le vede Dumnezeu.(Vezi Isaia 55:8-9)

Biblia ne spune și că „seara vine plânsul, iar dimineața, veselia”.(Psalmul 30:5) Cu timpul vom privi suferința noastră din alt punct de vedere. Prin ea putem ajunge mai înțelepți și mai grijulii față de alții care suferă.

Însă în ciuda înțelegerii noastre limitate a acestor întrebări existențiale profunde, există un lucru de care putem fi siguri, iar acesta este dragostea lui Dumnezeu care nu ne lasă niciodată. Uneori vom avea dureri sau tristeți dar nu suntem lăsați fără speranță sau fără ajutor. „Căci sunt bine încredințat că nici moartea, nici viața,... nici lucrurile de acum nici cele viitoare, nici înălțimea, nici adâncimea, nicio altă făptură, nu vor fi în stare să ne despartă de dragostea lui Dumnezeu care este în Iisus Hristos, Domnul nostru”.(Romani 8:38-39)

PANTOFI DIFERIȚI

CARYN PHILLIPS

De cele mai multe ori percepția noastră asupra lumii este limitată de ceea ce știm și este modelată de ceea ce am trăit – de cultura noastră, de educația noastră, de creșterea noastră și de statutul nostru social – cât și de propriile relații interumane, de standardele și de aspirațiile noastre. Când vedem un bărbat ce doarme pe un prag de ușa sau o femeie care cere ajutor cu vorbe neînțelese, avem tendința să le comparăm situația cu felul în care înțelegem noi lumea. Noi presupunem că ceva este fundamental neregulă cu cineva care este în așa o situație.

Sărăcia pune oamenii într-o lume *diferită*. Persoana fără adăpost care doarme în pragul unei uși poate că nu s-a putut odihni noaptea fiindcă și-a păzit puținul pe care-l are. Femeia poate are o condiție medicală care-i afectează

vorbirea.

Chelle Thompson a scris: „Rareori fințele umane pășesc în afara lor înșiși ca să înțeleagă nevoile și temerile altora. Mai degrabă proiectăm propriile gânduri și credințe asupra străinilor și îi judecăm după cum gândim noi că ar trebui să trăiască.”

Cineva a sugerat că, cu scopul de a-i înțelege pe alții, ar trebui să umblăm un kilometru în pantofii lui. Dar aş putea eu oare umbla în pantofii unei mame singure care este fără adăpost, bolnavă, se luptă cu dependența de medicamente și căreia i-au fost luați copiii de protecția copilului? Cum aş putea vreodată să simt ce simte ea? *Nu pot umbla* în pantofii ei, dar aş putea s-o rog să-mi spună povestea ei și cum se simte în situația ei. Am putea beneficia amân-

doă din asta.

Prietenul meu Quentin suferă de parkinson și a avut câteodată halucinații care l-au speriat într-atât încât îi era greu să ducă o viață normală. Apoi s-a mutat într-un cămin unde personalul îi înțelegea condiția și unul dintre îngrijitori i-a explicat că anumite celule ale creierului lui îi trimiteau semnale false. Asta l-a ajutat pe Quentin să dea vina pe cine trebuie – pe *boală* și nu pe el însuși.

Odată am participat la o conferință despre sănătate mentală și acolo vorbitor a spus: „Să nu spui ‘El este schizofrenic.’ ci ‘El are schizofrenie.’ ”. Asemănător, și eu am multe probleme de sănătate dar nu vreau să fiu definită de ele. Nu vreau să fiu considerată „femeia bolnavă”.

Această perspectivă ne schimbă atât cuvintele cât și atitudinea. Putem separa persoana de condiția de care suferă, fie că este o boală mentală, dependență de droguri, sărăcie sau boală fizică? Putem vedea cine este în interior și să o tratăm cu respect? Dacă privim peste aparențe și presupuneri, avem șansa să descoperim ceva bun, poate chiar frumos, sub exteriorul neatrăgător.

Eu și soțul meu am început să lucrăm voluntar la centrul local pentru persoane fără adăpost, iar ideile mele preconceptuate s-au spulberat când am aflat motivul pentru care o mamă singură, sau bătrânul acela, erau acolo.

De obicei are legătură cu mai multe evenimente nefericite care s-ar fi putut întâmpla oricui și au rămas fără un loc unde să trăiască și nimeni să se îngrijească de ei.

Când am întrebat un bărbat ce făcuse înainte mi-a spus că fusese auditor „pe vremea când era om”. Se pare că fusese ceva șef la un departament guvernamental de audit înainte să sufere o depresie care l-a costat slujba și în final tot ce avea. După ce a primit tratament la centru și-a găsit o slujbă și acum are locuința lui.

Personalul centrului li se adresează politicos acestor oameni cu domnule și doamnă. Când arătăm respect cultivăm demnitate. Demnitatea îi ajută pe oameni să se vadă în mod pozitiv, ceea ce le aduce speranță. Speranța le dă dorința să trăiască și să continue să încerce. În felul acesta respectul nostru îi ajută să-și găsească o nouă viață.

S-a dovedit apoi că halucinațiile severe ale lui Quentin erau din cauza unor medicamente prescrise greșit; când i s-a micșorat doza nu a mai văzut atât de multe lucruri ciudate că se întâmplă în jurul lui. Încă se mai confruntă cu provocări, dar este înțeles și acceptat la acel centru de îngrijire – și este fericit.

CARYN PHILLIPS LUCREAZĂ VOLUNTAR CU PERSOANE FĂRĂ ADĂPOST ȘI CEI MARGINALIZAȚI DE SOCIETATE ÎN SUA.

DIFICULTATEA = OCAZIE

IRIS RICHARD

Ce poți să faci când furtunile vieții sunt mai mari decât tine, când vântul și valurile îți lovesc speranțele și visurile și te lasă sfărâmat, până într-acolo încât să simți de parcă te-ai izbit de un perete și nu știi încotro s-o apuci?

Viața are tendința să ne aducă în situații în care nu alegem noi bătălia, însă ne alege ea pe noi! Astfel de experiențe ne pun de obicei să alegem – să luptăm pentru victorie, pentru o rază de speranță, pentru credința că putem învinge, sau să renunțăm cu amărăciune, în deprimare, mânie sau disperare.

Cu ceva ani în urmă, din senin, unul dintre fiii noștri a fost diagnosticat cu leucemie – o lovitură care m-a adus la limită. După aproape doi ani de chimioterapie a venit concluzia doctorilor că tratamentul nu este eficient și că fiul nostru pierdea bătălia cu leucemia. I-au mai dat șase săptămâni de trăit. Avea 16 ani.

„Cu timpul vă veți găsi alinarea”, ne spuneau. „Gândiți pozitiv”. „Încercați să stați ocupați”. „Găsiți pe cineva cu care să vorbiți”.

Știam că toate aceste sfaturi sunt bine intenționate, dar mi-am dat seama că dacă continui pe autopilot, să muncesc din greu sau să-mi reprim emoțiile, nu mă va ajuta. Doar când am

recunoscut că nu sunt suficient de puternică să-mi vindec durerea am întrerupt spirala descendentă de gânduri autodistructive și a început să se vadă o rază de speranță la orizontul disperării mele.

M-am pus în genunchi și i-am cerut lui Dumnezeu o strategie, un plan tangibil care să mă ajute să depășesc momentul. Atunci s-a ridicat, în sfârșit, ceața și am început să copiez în jurnalul meu promisiuni din Biblie, sau să mi le lipesc pe oglindă.

A durat ceva dar până la urmă am reușit să simt efectul vindecător al Cuvântului lui Dumnezeu și să văd lucrurile într-o lumină nouă. A reapărut speranța și chiar am început să găsesc ocazii în dificultăți și pierderi, cum ar fi darul compasiunii pentru alții care suferă pierderi. Cred că această vale, și altele asemenea, mi-au întărit credința și m-au adus cu un pas mai aproape de felul în care dorea Dumnezeu să fiu.

IRIS RICHARD ESTE CONSILIERĂ ÎN KENYA,
UNDE ESTE ACTIVĂ ÎN COMUNITATE ȘI ÎN
MUNCĂ VOLUNTARĂ DIN 1995.

ROADELE SUFERINȚEI

J.M. STIRLING

Suntem cu toții de acord cu afirmația că nu există loc în lume neatins de dificultăți și de suferință. Dorim să credem că Dumnezeu este bun și iubitor, că El vede totul și că are întreaga lume în mâinile Sale. Totuși, când se întâmplă lucruri rele, acele idei sunt puse la încercare din greu.

Când m-am confruntat și eu cu veștile despre o situație dificilă mi-am amintit de o situație din tinerețea mea, când am locuit în Filipine. Când am ajuns pentru prima oară în Manila, venind din vestul Canadei, diferențele erau izbitoare din toate punctele de vedere – căldura și umiditatea, mulțimea de oameni, traficul și zgomotul, aromele noi... Dar cel mai șocant pentru mine a fost să văd sărăcia adevărată. Mulți dintre oamenii pe care i-am întâlnit trăiau la diferite nivele de sărăcie.

Eu eram tânăr misionar și încercam să mă învăț să trăiesc fără multe din comoditățile moderne și eram tentat să mă plâng, însă exemplul localnicilor de voieșie m-a încurajat să nu mă plâng. Timp de secole populația filipineză a suferit războaie și opresiune din mâinile intervenției străine sau a oficialilor locali corupți. Au suferit de generații sub greutatea sărăciei și a promisiunilor deșarte, însă atitudinea lor față de viață mi-au arătat o profunzime pe care nu o

cunoscusem până atunci.

După aceea eu și soția mea am trăit și am lucrat în diferite țări asiatice, inclusiv în Japonia. Prin munca noastră de împărtășire a Evangheliei am cunoscut atât bogați cât și săraci și la toate nivelurile societății am găsit oameni care au dat dovadă de calități extraordinare de altruism și de voieșie. Atunci am înțeles mai bine că punctul comun nu era sărăcia economică, ci suferința. Toți aveau povești despre pierderi personale care le-au trezit harul și generozitatea față de alții.

Lumea aceasta are multe iluzii. Realizările și banii sunt scopuri fără sfârșit, în vreme ce eșecul este de evitat și desconsiderat. Însă viața în lumea lui Dumnezeu este foarte diferită. Eșecul și suferința sunt unele din căile lui Dumnezeu prin care El ne ajută să vedem din perspectiva corectă.

Isus încă ne spune aceste cuvinte de promisiune: „Ferice de cei săraci în duh, căci a lor este Împărăția cerurilor! Ferice de cei ce plâng, căci ei vor fi mângâiați! Ferice de cei blânzi, căci ei vor moșteni pământul! Ferice de cei flămânzi și însetați după neprihănire, căci ei vor fi săturați! Ferice de cei milostivi, căci ei vor avea parte de milă! Ferice de cei cu inima curată, căci ei vor vedea pe Dumnezeu!” (Matei 5:3-8)

ZBORURI PIERDUTE

CURTIS PETER VAN GORDER

În ultimii ani eu și soția am pierdut de trei ori avionul. Am călătorit mult de-a lungul anilor și până acum nu ni s-a întâmplat așa ceva. De fiecare dată a fost ceva diferit – prima oară a fost din cauza extenuării și a stresului, a doua oară a fost din cauza unor informații eronate în legătură cu viza noastră, iar a treia oară din cauza unor documente pe care nu le găseam. Dacă ai pierdut vreodată avionul știi că este foarte stresant, mai ales dacă implică să faci rost de altă viză, alte bilete și alte cheltuieli.

După una dintre acele situații fiica noastră ne-a zis: „Cine știe ce plănuiește universul?” S-a dovedit adevărat. Fiindcă am pierdut avionul am avut ocazia să vizităm niște rude chiar când treceau printr-o perioadă mai dificilă. Altă dată când am pierdut avionul am petrecut câteva zile în Alpi așteptând documentele – nu era ceva esențial dar fusese un vis de-al meu dintotdeauna.

Nu minimalizez efectul negativ, fizic și psihologic, când lucrurile o iau razna, mai ales când consecințele sunt mai serioase și mai costisitoare. Totuși, merită să te oprești și să te

gândești la aceste lucruri ca să vezi dacă nu cumva Dumnezeu îți dă ceva minunat – și ce să faci în viitor să eviți astfel de situații să se mai întâmple.

Când lucrurile îmi merg rău eu îmi amintesc de proverbul african: „O tumbă nu separă capul de păduchi”. Înseamnă că dacă faci *ceva* nu este neapărat rezolvarea problemei, chiar dacă implică efort, doar dacă este lucrul *potrivit* pentru acel moment și acele circumstanțe. Care, în cazul meu, însemna să îmi verific de două ori documentele și să prevăd anumite probleme.

Nu spun că nu mi se poate întâmpla să mai pierd avionul, dar în loc să mă panichez, voi face ceea ce îmi stă în putință, urmând motto-ul cercetașilor: *Fii pregătit*, sau după cum ne învață Iisus: *Privește și te roagă*. Și, cel mai important, să stau aproape de Păstorul meu cel bun, care mă călăuzește către pășunile verzi și mă ajută să mă ridic peste greșelile mele. Sper ca următoarea dată când trebuie să zbor să aud: „Bine ați venit la bord! Să aveți o călătorie plăcută!”

MOMENTUL DE GLORIE

AMY JOY MIZRANY

Am considerat întotdeauna că a fost potrivit să-l crucifice pe Iisus pe un vârf de deal. Crucea Lui a fost ridicată mai sus decât drumurile și forfota oamenilor. Trebuia să mergi în sus ca să ajungi la ea, trebuia să privești în sus ca să o vezi.

Iar această metaforă fizică oglindește în istorie semnificația morții lui Iisus pe cruce. A fost cel mai important eveniment care a avut loc vreodată. Tot ce a fost înainte a fost ca un ușor crescendo, fie faptele lui Dumnezeu, fie ale oamenilor, arătând către acest moment – moartea Lui pe cruce.

A fost cel mai incredibil de iubitor lucru pe care l-a făcut Iisus. Pentru mine, a fost momentul Lui de glorie. L-a îndeplinit, scopul pentru care venise, pentru care a fost El ales de la întemeierea lumii. El acceptase acest pahar de durere și de suferință deși nu l-a dorit și ne-a dat vindecare a trupului și a minții și ne-a restabilit relația cu Dumnezeu, iar acum noi avem acces la eternitate prin dragostea Sa.

Este greu de spus care moment este mai im-

portant, crucificarea sau învierea. Prin înviere El a dovedit că este ceea ce a spus că este. A dat un sfârșit fericit celei mai epice povești din toate timpurile și ne-a promis o continuare. Și, mai mult de atât, ne-a promis că noi vom fi personajele principale în noua poveste pe care o scrie. Ce viitor luminos avem acum, uimitor și minunat precum crinii proaspeți în roua dimineții, sau soarele care se ivește la orizont.

De aceea crucea pe care o port la gât este goală. Iisus nu mai este pe cruce, căci este viu și triumfător! Însă continui să port simbolul durerii Sale. De ce?

Fiindcă apogeul minunat nu ar fi fost posibil fără cruce. De aceea noi, credincioșii, privim în sus către ea și o ridicăm în sus. Fiindcă înseamnă mai mult decât orice altceva – este prețul plătit de Iisus pentru sufletul tău și așa te-a cumpărat El pentru sine.

Merită ridicat în slăvi. Își merită locul în rândul celor mai importante momente din istorie.

CEI TREI FRAȚI

MARIE ALVERO

Există multă suferință în lumea asta. Subiectul suferinței umane se regăsește în fiecare perioadă din istorie, când privim să înțelegem care îi sunt cauzele. Mai exact, cum se face ca un Dumnezeu bun să permită suferința? Să fiu sinceră, nu am găsit vreun răspuns care să mă facă să spun: *Bine, are sens. Acum sunt OK cu suferința – cancer, răpiri de copii, sărăcie, război și toate celelalte orori!* Ca să fiu sinceră, fiecare explicație cântărește mai puțin în balanță comparativ cu tragedia respectivă.

Când eram mai tânără și auzeam această întrebare de ce Dumnezeu cel bun a permis aceste lucruri oribile să se întâmple, mă panicam gândind că dacă nu dau un răspuns potri-

vit voi face credința vreunui Dumnezeu să moară. Dar știm cu toții că au existat oameni care, înfruntând suferința și durerea au săpat mai adânc în credința și încrederea lor în Dumnezeu, sau chiar L-au găsit pe Dumnezeu prin suferința lor. Bineînțeles, există și din aceia pe care durerea și suferința i-au convins că nu există Dumnezeu – sau dacă ar exista, nu-i prea pasă de suferința creației Sale. Am învățat că nu există răspunsuri potrivite la această întrebare.

Povestea cu Iisus când l-a înviat pe Lazăr aduce niște idei interesante. (Vezi Ioan 11.) Începe cu faptul că Iisus a primit veste că prietenul lui, Lazăr, este foarte bolnav, dar a hotărât

să mai zăbovească vreo două zile acolo unde era și s-a pornit către locul unde era Lazăr doar când a primit de știre că Lazăr murise. Marta, sora lui Lazăr, s-a grăbit să-L întâmpine.

Marta a zis lui Iisus: „Doamne, dacă ai fi fost aici, n-ar fi murit fratele meu! Dar și acum, știu că orice vei cere de la Dumnezeu îți va da Dumnezeu.”

Iisus i-a zis: „Fratele tău va învia.”

„Știu,” i-a răspuns Marta, „că va învia la înviere, în ziua de apoi.”

Iisus i-a zis: „Eu sunt Învierea și Viața. Cine crede în Mine, chiar dacă ar fi murit, va trăi. Și oricine trăiește și crede în Mine nu va muri niciodată. Crezi lucrul acesta?”

„Da, Doamne”, i-a zis ea, „cred că Tu ești Hristosul, Fiul lui Dumnezeu, care trebuia să vină în lume.”

Apoi apare Maria, mai emoționată...

Maria, când a ajuns unde era Iisus și L-a văzut, s-a aruncat la picioarele Lui și i-a zis: „Doamne, dacă ai fi fost aici, n-ar fi murit fratele meu.”

Iisus, când a văzut-o plângând, pe ea și pe iudeii care veniseră cu ea, s-a înfiorat în duhul Lui și s-a tulburat. Și a zis: „Unde l-a-și pus?”

„Doamne,” i-au răspuns ei, „vino și vezi.”

Iisus plângea. (Ioan 11:21-27, 32-35)

Povestea se continuă și descrie cum l-a chemat Iisus pe Lazăr și el a înviat și a ieșit din mormânt, deși fusese mort de patru zile. Majoritatea privitorilor au fost uimiți, majoritatea au crezut că Iisus este Mesia. Însă unii tot nu au crezut.

Reacția Mariei în această poveste este firească, umană. Ea a spus: „Doamne, dacă ai fi fost aici, n-ar fi murit fratele meu!” Ea cunoștea munca de vindecare a lui Iisus și că El l-ar fi

putut salva pe Lazăr. „De ce n-ai venit la timp? Dacă ai fi venit totul ar fi fost bine.” Și eu i-aș fi zis ceva asemănător lui Iisus.

Ce a făcut Iisus? A plâns. A fost mișcat de durerea lor. Iisus știa ce avea de gând să facă, să-l învie pe Lazăr, fiindcă menționează lucrul acesta mai devreme în acel capitol. Însă durerea celor dragi îl mișcă și plânge alături de ei.

Un alt lucru pe care l-am observat este că, deși au văzut această înviere glorioasă și miraculoasă, unii oameni încă nu au crezut. Lucrul acesta îmi confirmă că nu contează cum răspund la întrebarea aceea pentru alții ci doar pentru mine însămi. Prin această poveste eu văd că:

- Iisus își face timp
- Iisus este prezent
- Iisus plânge
- Iisus intervine

Acum noi nu îl avem pe Iisus în carne și oase, iar învierea nu prea este modul cum intervine Dumnezeu, dar totuși eu cred că sunt încă valabile toate de mai sus.

Nu cred că există un răspuns pe de-a-ntregul satisfăcător despre cum poate fi Dumnezeu în același timp și bun și iubitor și să permită oribilele suferințe umane. Poate și dacă ar explica El personal tot nu am înțelege, fiindcă pur și simplu noi nu știm ceea ce El știe și nu vedem ceea ce El vede. Însă *putem* învăța să avem încredere în El și nimeni nu poate face această alegere în locul nostru.

MARIE ALVERO A FOST MISIONARĂ ÎN AFRICA ȘI MEXIC. ÎN PREZENT EA TRĂIEȘTE FERICITĂ ȘI ACTIVĂ CU SOȚUL ȘI COPIII EI ÎN TEXAS, SUA.

DE LA ISUS CU DRAGOSTE

ÎNCREDEREA

Îți cunosc inima și înțeleg toate prin câte treci. Știi că este greu când te simți la capătul puterilor. Simți că nu mai ai puterea să faci față la ce urmează și să le depășești pe toate cu bine. Dar să nu te îngrijorezi despre ceea ce simți. Doar crede în Mine și vei reuși.

Eu sufăr alături de tine. Când inima ta suferă și inima mea suferă, căci ai un Mare Preot care are milă de slăbiciunile tale. (Vezi Evrei 4:15.) Eu sufăr împreună cu tine! Sufăr pentru tine! Iată unul dintre acele momente în care te iau în brațele Mele și te port pe brațe. Știi că în astfel de momente este prea mult pentru tine și nu te poți descurca singur, așa că te țin strâns și te duc în brațe.

Din scrumul durerii și al înfrângerii vor crește crinii minunați ai iubirii Mele – nu doar în viața ta, dar și în viața multor celor pe care viața ta îi va atinge. Doar să crezi că Eu sunt capabil. Ai încredere în Mine când treci prin ape adânci. Ai încredere în Mine în locurile întunecate. Să știi că și Eu am trecut pe acolo înaintea ta și te țin de mână. Voi face ca puhoiul să nu te copleșească.

